

Luonto kutsuu kulkemaan – Ruskaretki 14. - 20.9.2019

Poroja oli runsaasti liikkeellä!

Aamu valkeni pilvisenä, kun lähdimme kohti Lappia ihailemaan ruskanehkua. Sehän alkoi melkein tasan klo 15.08. Meitä on ihan kivankokoinen porukka matkassa. Kirjoittaneelle tämä on ensikosketus lappiin. Odotan innolla, millaista siellä on vaarojen ja tunturien maisemissa.

Kontiomäellä oli ensimmäinen pysähdys, aamukahvi alkaakin olla jo tarpeen, kun oli aikainen lähtö aamulla. Ja totta kai, kun kerran ollaan matkalla pohjoiseen, on käytävä tervehtimässä joulupukkia ja samalla, kun joulukin on jo näin lähellä, sai jättää hänelle lahjatoivomukset. Nyt sitten

odotetaan, josko toivomus täyttyy. Huomasin, että tontut olivat saaneet komeat pakettiautot, joilla he pystyvät liikkumaan supsiikkaasti joulukiireiden aikana.

Ja sitten oli napapiirin ylitys. Se on tehtävä kaiken taiteen sääntöjen mukaan, muutoin napapiiri jää ylittämättä. Se tapahtui Joulupukin pajalla. Sehän meni niin, että... enpä taida kertoakaan siitähän meni koko viehätys, jos sen paljastaa?

Napapiirin ylitys seremonia alkamassa?

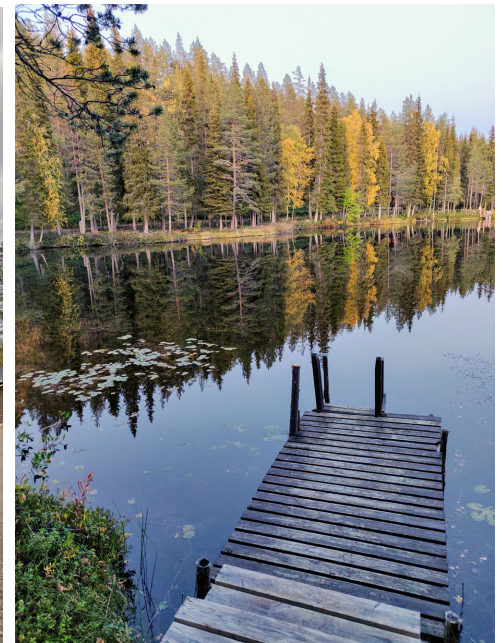
Ilta olikin melko pitkällä saavuttuamme majapaikkaamme Tunturikeimiöön. Ruoka olikin meitä odottamassa ja sehän maistui ja saunaankin pääsi kuka halusi lämmitellä päivän istumakankeuden lihaksista pois.

Sunnuntaina oli tarkoitus valloittaa

Keimiötunturi. Aamupalan ja eväiden teon jälkeen iloinen joukko olikin valmiina lähtemään. Retki alkoi kunnon nousulla heti alkajaiseksi ja näin ennen käymättömälle ja kuntokin vähän kesäterässä oli aikamoinen ponnistus päästä edes jonkin matkaa ylöspäin. Siellä kaksi kilometriä tuntui kyllä viideltä kilometriltä. Huh, se riitti minulle. Mikä olikaan parempaa kuin istahtaa ihailemaan maisemia ja kaivaa repusta kahvia ja voileipiä. Ulkoilmassa ne maistuiivat tosi hyvälle. Onnekseni sain toisenkin matkaaajan seuraksi niin ei tarvinnut ihan yksin kulkea. Toiset matkasivatkin seuraavaan kohteeseen eli Sammaltunturille. Siellähän on ilmatieteenlaitoksen tutkimuslaitos ja tutkitusti maailman puhtain ilma. Siellä pullotetaan ns. "nollailmaa" lähetettäväksi

Aamuinen käskynjako!

Ihana naistenlampi odotti vaeltajia joka ilta yhtä raikkaana!

ympäri maapallon laboratorioihin vertailuilmaksi. Majapaikassa odottikin meitä ruoka ja saunat lämpiminä, jossa oli ihana haudutella kiristykset pois.

Uusi aamu ja uudet maisemat. Eväät reppuun ja menoksi. Kiersimme Pyhäjoen luontopolun n. 3,5 kilometriä. Siihen mahtui monenmoista maisemaa, koskea, kivikkoa ja pitkospuita. Tarpoessa olikin jo tullut hivenen nälkä, joten makkaran paistoon "punaisille hiekoille", Muoniojärven rannalle. Sittenpä otimme suunnan kalapirteille.

Keimiöniemen kalapirtit sijaitsevat kalaisan Jerisjärven rannalla. Jerisjärvi on Länsi-Lapin ja Muonion suurimpia järviä. Keimiöniemen kenttärannan nykyiset pirtit on rakennettu vanhojen pirkkalaisten aikanaan pystyttämien pirttien paikalla. Ruotsin ja Venäjän sodan loppuvaiheessa v. 1592 paloi suurin osa silloisista kalapirteistä. Pirttien seinillä on vanhoja puumerkkejä ja piirroksia kävijöistä. Mm. italialainen tutkimusmatkaaja Giuseppe Acerbi ja hänen ystävänsä Skjöldebrad matkatessaan Torniojokilaaksossa kävivät Jerisjärvellä 1799 ja meloivat Jerisjokea ylös Muonioon.

Nykyisin kalapirtit ovat yksityisomistuksessa ja lukittuja. Ne ovat edelleen käytössä, kun muoniolaiset käyvät kalassa Jerisjärvellä. Rivissä seisovat kalapirtit ovat kulttuurihistoriallinen nähtävyys ja ehdottomasti näkemisen arvoisia. Tänään, kun oli "helpompi" päivä jäi voimia vielä lähteä viihteelle. Pitää nyt kerran päästä käymään Riemuliiterillä. Siitähän kaikki puhuu, ketkä ovat Lapissa käyneet. Nyt sekin tuli käytyä ja koettua.

Iloinen tanssiporukka matkalla Riemuliiteriin!

Tiivis tunnelma ja porukkaa ”mustanaan”. Pääsi siellä kokeilemaan lattian liukkauttakin ja meidän porukan miehet tanssittivat leidejämme, siellä tungoksen keskellä. Parin tunnin ”uurastuksen” jälkeen oltiin jo valmiit lähtemään takaisin majapaikkaan ja nukkumaan.

Hienoisessa tihkusateessa lähdimme kohti Kilpisjärveä. Ne maisemat – ovat todella upeat. Ruska teki tuloaan ja väriloisto oli sen mukainen. Luontoa on vaikea kuvata, se on vain itse koettava. Edessä oli pitkä ajomatka määränpäänä Norjan puolella Skibotn. Kilpisjärvellä ohitimme rajan ja ajoimme noin 50 km Norjan puolelle. Maisemat vaihtuivat ratkaisevasti jylhiksi – sanoisinko vuoriksi.

Oletteko käyneet Sonkamuotkassa Sannanpuodissa? Suosittelen. Siinä on tavaraa

Skibon!

Eväät maistuivat Norjassa!

maan ja taivaan väliltä. Kahvi ja mukkirinkilä maksoi 50 centtiä. Meillä saisi laittaa kaksi munkkirinkilää siihen mitä Sannalla oli. Maistuivat kyllä, nam!

Pallastunturi odottaa ja taas mentiin. Kävimme tutustumassa luontokeskukseen ja pääsimme sopivasti katsomaan läpileikkausta Lapista 15 minuutin esityksen verran.

Jokainen sai sitten valita mieleisensä matkan minkä haluaa patikoida tunturissa.

Vaikkapa Pallajoen kierros n. 7 km. Kuntonsa mukaan. Maisemia siellä meni ihaillessa ja ihmetellessä. Sää oli suosinut meitä todella hyvin, täällä pienoinen raekuuro pääsi yllättämään, mutta ei se mitään. Siellä on myös mielenkiintoinen Ruotsalaisen taiteilijan Mats Wikströmin orava Avenue polku.

Sittenpä olikin taas aika suunnata kohti Keimiötunturia ja siellä saunat jo odottelivat matkalaisia. Kokkina toimi Joensuusta lähtöisin oleva Kristian Pieviläinen. Samana päivänä Jerisjärvestä nostetut ja voissa paistetut muikut, poron maksapihvit ja

Pallaksen maisemia!

käritykset. Ruoka oli lähiruokaa ja todella maittavaa, siitä kaikki olivat yksimielisiä. Yksi ja toinen alkoi valitella housunkauluksen kireyttä ja painon lisääntymistä? Vielä olisi yksi paikka Särkitunturi. Siellä minua ainakin yllätti ihmispaljous. Kaikkein eniten mitä muissa paikoissa. Kuukkeleitakin tuli nähtyä.

Suomen kaunein tunturi, Särkitunturi!

Mielessä oli jo kuitenkin illan letunpaistot kodassa. Siellä laulettiin ja kerrottiin tarinoita ja paistettiin lettuja. Hauskaa oli!

Perjantaiamu valkeni tuttuun tapaan aamiaiselle, sillä erotuksella, ettei tänään tehtäisi enää eväitä mukaan. Oli aika kiittää isäntää Kriseä, joka oli pitänyt meistä todella hyvää huolta, ruoka oli todella hyvää. Viimeiset vilkutukset ja suuntana Haaparanta. Pырähdimme Tuomaan Tuvalla ja kuinkas muuten napapiirihän pitää ylittää myös toisinpäin. Muutoin jäisimme Lapin lumoihin. Asianmukaisin seremonioin siitäkkin Hempan avustuksella selvittiin. Sopivasti ennen Haaparantaa piipahdettiin vielä Kukkolankoskella. Ja taasen ulkomaille. Eteemme tupsahti pohjoismaiden suurin suuri karkkikauppa, Candy World. Oli aikaa käydä ostoksilla, syömässä ja kiertelemässä myymälöissä.

Naurun remakkaa, lettuja ja nokipannukahvia, NAM!

Ajatukset alkoivat kuitenkin pikkuhiljaa siirtyä takaisin kotikonnuille. Vielä kuitenkin kerettiin tulomatalla pelata bingoa. Voittajathan palkittiin tietysti ruhtinaallisesti. Ilta saapui ja koti läheni. Paljon tuli nähtyä ja koettua.

Kaiken kaikkiaan jäi hyvä mieli. Porukka oli todella kiva. Maisemat ja värit. Turhaan ei lauleta – Lapin luonto luo outoa taikaa, se on kaunis ja vertaamaton.

Hilkka ja Hemppa

Suuri kiitos mukavalle lapinkävijä porukalle, mainiosta reissusta!